

DOSAR NR. 31192/3/2019*

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 20.03.2023

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: PARASCHIVA-NINA GOGESCU

JUDECĂTOR: BOGDAN CRISTEA

GREFIER: DANIELA ONOFREI

Pe rol, soluționarea apelurilor formulate de apelanta-reclamantă **INTELIGO MEDIA SA** și apelanta-pârâtă **AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE SUPRAVEGHERE A PRELUCRĂRII DATELOR CU CARACTER PERSONAL**, împotriva Sentinței civile nr. 7896/15.12.2022 și a Încheierii din data de 09.12.2021 pronunțate de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. **31192/3/2019***, având ca obiect *alte cereri*.

Instanța a reținut cauza spre soluționare în ședința publică din data de 06.02.2023, datele fiind consemnate în încheierea de ședință de la acel termen la care Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv până la termenul de astăzi.

CURTEA,

Deliberând asupra cererii de sesizare a C.J.U.E., constată următoarele:

I. Obiectul litigiului

Prin *contestația* înregistrată sub dosar nr.31192/3/2019 pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios administrativ și fiscal, reclamanta Inteligo Media SA a solicitat în contradictoriu cu pârâta Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal: în principal, anularea Procesului-verbal de constatare/sanționare nr. 21602 din data de 26.09.2019 emis de ANSPDCP, exonerarea reclamantei de răspunderea contravențională stabilită prin Procesul-verbal și înlăturarea sancțiunii contravenționale a amenzii în cuantum de 42.714 lei (echivalentul a 9.000 de euro); în subsidiar, înlocuirea sancțiunii amenzii cu sancțiunea contravențională a avertismentului sau, în cazul în care instanța va menține sancțiunea contravențională a amenzii, reducerea amenzii la un cuantum minim rezonabil și proporțional cu fapta și repunerea în termenul de 15 zile, care să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii, pentru exercitarea dreptului de a plăti jumătate din amenda minimă stabilită ca limită minimă generală de O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

II. Situația de fapt

Inteligo Media SA (denumită în continuare „apelanta”) este editorul publicației de presă online avocatnet.ro, publicație de informare a publicului larg, nespecialist în domeniu, cu privire la modificările legislative apărute zilnic în România.

Începând cu 27 iulie 2018, publicația a introdus un sistem de abonament cu plată pentru o parte din conținutul pe care îl furniza cititorilor săi (așa numitul "metered paywall"). Denumirea comercială generică a abonamentului era aceea de "Serviciu Premium"

Editorul publicației de presă a structurat procesul de vânzare a Serviciului Premium după cum urmează: a) Pasul 1: Orice cititor/ vizitator al publicației online putea vizualiza, în mod liber și fără a întreprinde vreun alt demers în afară de simpla accesare a publicației, un număr maxim de articole gratuite stabilită de publicație (i.e. 6 articole, la momentul respectiv). La atingerea limitei maxime de articole accesibile în acest mod, utilizatorul putea vizualiza articole suplimentare dacă urma pașii de abonare la Serviciul Premium. b) Pasul 2: Abonarea la Serviciul Premium. Aceasta presupunea, în primă fază, ca utilizatorul să își creeze, în mod gratuit, un cont de utilizator în platformă.

Crearea de cont presupunea acceptarea de către utilizator a termenilor și condițiilor contractuale de furnizare a Serviciului Premium de către editorul publicației de presă.

Prin abonarea la Serviciul Premium, utilizatorul primea dreptul (i) de a accesa gratuit un număr suplimentar de afișări gratuite ale conținutului publicației (la acel moment, încă 2 articole lunar), și (ii) de a primi o informare zilnică, prin e-mail, denumită "Personal Update" (dacă nu decidea că nu dorește acest serviciu), precum și, contra cost și opțional, (iii) acces la toate articolele publicației și, prin e-mail, la o serie de informări zilnice denumite "Sinteze Informative".

Informarea zilnică, prin e-mail, denumită Personal Update, conținea, în esență, detalii despre noutăți/modificări legislative din România, oferind utilizatorului o privire de ansamblu asupra cursului noutăților legislative din ziua precedentă, cu hyperlink la articolele relevante apărute în cadrul publicației. Din punct de vedere al conținutului, informarea Personal Update reprezenta o variantă restrânsă a informărilor denumite "Sinteze Informative" ce erau transmise zilnic utilizatorilor, prin e-mail, ca parte a Serviciului Premium ce putea fi accesat contra cost.

Pentru a permite utilizatorilor ca, la momentul obținerii adresei lor de e-mail, să își exprime opțiunea de a nu primi prin e-mail informarea zilnică denumită Personal Update, în formularul de creare a contului apărea câmpul "Nu vreau să primesc Personal Update, informarea transmisă zilnic gratuit pe e-mail de avocatnet.ro" ce trebuia bifat de utilizatorii în cauză. De asemenea, cu ocazia primirii fiecărei informări pe e-mail, utilizatorii ce nu mai doreau să primească Personal Update puteau apăsa butonul DEZABONARE.

Pentru utilizatorii care își creau cont în platformă în alt scop decât acela al abonării la Serviciul Premium gratuit și accesării de conținut suplimentar (e.g. în scopul participării la discuții în forumul Avocatnet.ro), căsuța respectivă era programată să nu apară, iar informarea zilnică Personal Update nu se transmitea acelor categorii de utilizatori.

La data de 26.09.2019, Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (denumită în continuare ANSPDCP sau „Autoritatea”) a sancționat INTELIGO MEDIA arătând următoarele:

”[...] s-a constatat că INTELIGO MEDIA SA cu sediul menționat pe prima pagina, nu a putut face dovada obținerii consimțământului explicit pentru un număr de 4357 utilizatori (persoane fizice vizate) care nu și-au exprimat consimțământul printr-o acțiune echivocă care să constituie o manifestare liber exprimată, specifică, în cunoștință de cauză și clară a acordului persoanei vizate pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal începând cu luna iulie 2018, întrucât operatorul a prelucrat date cu caracter personal (email, parolă, nume de utilizator) pentru acești utilizatori în baza unui temei legal care nu a fost adecvat scopului prelucrării în cauză, respectiv executării contractului, pentru transmiterea prin e-mail a "Personal Update" - informare transmisă zilnic gratuit prin e-mail, respectiv a colectat datele personale ale utilizatorilor respectivi într-un mod nelegal și netransparent față de persoana vizată, ulterior fiind prelucrate într-un mod incompatibil cu scopul în care au fost colectate inițial (transmiterea de Personal Update - consimțământul trebuie să fie granular pentru fiecare dintre scopurile avute în vedere) încălcându-se astfel prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și b), art. 6 alin. (1) lit. a) și art. 7 din RGPD".

INTELIGO MEDIA SA a depus contestație și a formulat apărări, arătând în principal că:

În opinia editorului, datorită conținutului său cu caracter primordial editorial, informarea "Personal Update" nu întrunea condițiile prevăzute de lege pentru a fi calificată drept comunicare comercială. Cu toate acestea, având în vedere lipsa unei jurisprudențe relevante în acest domeniu, a tratat "Personal Update" ca pe o comunicare comercială cu privire la produse sau servicii similare ale editorului, potrivit art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE, astfel cum acesta a fost transpus în legislația națională prin art. 12 alin. (2) din Legea nr. 506/2004. Astfel, publicația a oferit utilizatorilor (i) dreptul de a se opune la primirea informării "Personal Update" (bifând căsuța prin care își exprimau opoziția - "Nu vreau să primesc Personal Update, informarea trimisă zilnic, gratuit, pe e-mail de avocatnet.ro", afișată la momentul creării contului), iar, dacă nu s-au opus inițial, (ii) dreptul de a se opune și a opta oricând să nu mai primească informarea, prin apăsarea butonului instant de DEZABONARE disponibil în cadrul fiecărei informări "Personal Update" transmise prin email.

Temeiul prelucrării datelor cu caracter personal prin transmiterea "Personal Update" utilizatorilor abonați la Serviciul Premium gratuit se regăsește în art. 12 alin. (2) din Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, ce transpune în legislația națională art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE, lege specială prin raportare la Regulamentul (UE) 2016/679.

În baza art. 95 din Regulamentul (UE) 2016/679, acesta din urmă nu impune obligații suplimentare pentru persoanele fizice sau juridice în ceea ce privește prelucrarea în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în rețelele de comunicații publice din Uniunea Europeană, cu privire la aspectele pentru care acestora le revin obligații specifice cu același obiectiv prevăzut în Directiva 2002/58/CE.

Prin raportare la cele de mai sus, editorul publicației de presă și-a întemeiat prelucrarea de date personale privind transmiterea "Personal Update" pe art. 12 alin. (2) din Legea nr. 506/2004 și art. (6) alin. (1) lit. (f) din Regulamentul (UE) 2016/679. Astfel, editorul publicației nu a solicitat consimțământului expres al utilizatorilor abonați la Serviciul Premium gratuit pentru transmiterea "Personal Update".

Prin **sentința civilă nr. 1660 din 05.06.2020**, Tribunalul București, Secția a II-a de Contencios Administrativ și Fiscal a respins contestația formulată de editorul publicației de presă împotriva procesului verbal de sancționare emis de ANSPDCP, însușindu-și argumentele de fapt și de drept menționate de ANSPDCP în justificarea sancționării operatorului reclamant.

Împotriva sentinței civile nr. 1660 din 05.06.2020, editorul reclamant a formulat **apel**, iar prin **decizia civilă nr. 11 din 15.04.2021** a Curții de Apel București - Secția a IX-a Contencios administrativ și fiscal, instanța de apel, admitând că motivarea hotărârii de fond cuprindea aproape în integralitate susținerile ANSPDCP, fără o analiză efectivă a cauzei supuse judecății de către instanță, a anulat sentința civilă nr. 1660/05.06.2020 și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe (Tribunalul București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal).

Prin **sentința civilă nr. 7896/2021**, Tribunalul București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a admis, în parte, plângerea formulată de reclamanta Inteligo Media S.A. și a redus cuantumul amenzii aplicate prin procesul-verbal de constatare/sancționare nr. 21602/26.09.2019, întocmit de ANSPDCP, de la 9000 euro la 4357 euro, însă a menținut constatarea contravenției în sensul încălcării condiției obținerii consimțământului expres conform RGPD cu privire la prelucrarea datelor prin Personal Update, aspect disputat de părți în privința temeiului de prelucrare aplicabil.

Împotriva *sentinței civile nr. nr. 7896/2021* au declarat apel atât editorul reclamant, Inteligo Media SA, cât și ANSPDCP, apeluri ce se află în acest moment pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

III. Cadrul juridic

A. Dreptul intern

Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1101 din 25 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare

Articolul 1 alin. (2), (3)

(2) Prevederile prezentei legi se aplică prelucrării de date cu caracter personal legate de furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului prin intermediul rețelelor publice de comunicații electronice, inclusiv al rețelelor publice de comunicații electronice care presupun dispozitive de colectare a datelor și de identificare.

(3) Prevederile prezentei legi se completează cu prevederile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date.

Articolul 2 alin. (1), (2)

(1) În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc după cum urmează:

d) comunicare - orice informație schimbată sau transmisă între un număr determinat de participanți prin intermediul unui serviciu de comunicații electronice destinat publicului; aceasta nu include informația transmisă publicului printr-o rețea de comunicații electronice ca parte a unui serviciu de programe audiovizuale, în măsura în care nu poate fi stabilită o legătură între informația în cauză și abonatul sau utilizatorul identificabil care o primește;

(2) În cuprinsul prezentei legi sunt, de asemenea, aplicabile definițiile prevăzute la art. 3 lit. a), b), c) și i) din Legea nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, la art. 1 pct. 1 și 8 din Legea nr. 265/2002 privind comerțul electronic, republicată, și la art. 4 alin. (1) pct. 3, 6, 8, 9,10 și 36 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice.

Articolul 12 alin. (1), (2), (4)

(1) Este interzisă efectuarea de comunicări comerciale prin utilizarea unor sisteme automate de apelare și comunicare care nu necesită intervenția unui operator uman, prin fax ori prin poștă electronică sau prin orice altă metodă care folosește serviciile de comunicații electronice destinate publicului, cu excepția cazului în care abonatul sau utilizatorul vizat și-a exprimat în prealabil consimțământul expres pentru a primi asemenea comunicări.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), dacă o persoană fizică sau juridică obține în mod direct adresa de poștă electronică a unui client, cu ocazia vânzării către acesta a unui produs sau serviciu, în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, persoana fizică sau juridică în cauză poate utiliza adresa respectivă, în scopul efectuării de comunicări comerciale referitoare la produse sau servicii similare pe care acea persoană le comercializează, cu condiția de a oferi în mod clar și expres clienților posibilitatea de a se

opune printr-un mijloc simplu și gratuit unei asemenea utilizări, atât la obținerea adresei de poștă electronică, cât și cu ocazia fiecărui mesaj, în cazul în care clientul nu s-a opus inițial.

(4) Prevederile alin. (1) și (3) se aplică în mod corespunzător și abonaților persoane juridice.

Articolul 13 alin. (1), (2), (5)

(1) Constituie contravenții următoarele fapte: q) nerespectarea prevederilor art. 12 referitoare la comunicările nesolicitate.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) lit. a)-l), n), o) și q) se sancționează cu amendă de la 5.000 lei la 100.000 lei, iar pentru societățile comerciale cu o cifră de afaceri de peste 5.000.000 lei, prin derogare de la dispozițiile Ordonanței

Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu amendă în cuantum depășă la 2% din cifra de afaceri.

(5) Constatarea contravențiilor prevăzute la alin. (1) lit. a)-j) și l)-q) și aplicarea sancțiunilor se fac de personalul împuternicit în acest scop al ANSPDCP.

Articolul 15

Prezenta lege transpune Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 201 din 31 iulie 2002.

Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic, republicată (r1) în Monitorul Oficial, Partea I nr. 959 din 29 noiembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare

Articolul 1 pct. 8

În înțelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

8. comunicare comercială - orice formă de comunicare destinată să promoveze, direct sau indirect, produsele, serviciile, imaginea, numele ori denumirea, firma sau emblema unui comerciant ori membru al unei profesii reglementate; nu constituie prin ele însele comunicări comerciale următoarele: informațiile permițând accesul direct la activitatea unei persoane fizice sau juridice, în special pe nume de domeniu sau o adresă de poștă electronică, comunicările legate de produsele, serviciile, imaginea, numele ori mărcile unei persoane fizice sau juridice, efectuate de un terț independent față de persoana în cauză, mai ales atunci când sunt realizate cu titlu gratuit;

Articolul 32

Art. 32 (...) Prezenta lege transpune Directiva 2000/31/CE referitoare la anumite aspecte juridice privind serviciile societății informaționale, în special comerțul electronic în piața internă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L178/2000.

B. Dreptul Uniunii

Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și

comunicațiilor electronice) publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L201 din 31/07/2002, P. 0037 — 0047, cu modificările și completările ulterioare (“Directiva 2002/58/CE”)

Considerentul (10)

(10) În sectorul comunicațiilor electronice, Directiva 95/46/CE se aplică în special acelor chestiuni care privesc protejarea drepturilor și libertăților fundamentale care nu sunt acoperite în mod anume de dispozițiile prezentei directive, inclusiv obligațiile de control și drepturile persoanelor individuale. Directiva 95/46/CE se aplică serviciilor de telecomunicații non-publice.

Considerentul (17)

(17) În sensul prezentei directive, consimțământul acordat de un utilizator sau un abonat, indiferent dacă acesta din urmă este o persoană fizică sau juridică, trebuie să aibă aceeași însemnătate ca și consimțământul acordat de subiectul datelor așa cum este definit și specificat de Directiva 95/46/CE. Consimțământul poate fi acordat prin orice metodă potrivită acestui scop, care oferă indicații specifice și clare, acordate prin proprie voință, despre dorința utilizatorului, inclusiv prin bifarea unei căsuțe la vizitarea unui site Internet.

Considerentul (41)

(41) În contextul unei relații client existente, este firesc să se permită folosirea detaliilor de contact electronice pentru ofertele de produse sau servicii similare, dar numai de către aceeași companie care a obținut detaliile de contact în conformitate cu Directiva 95/46/CE. La obținerea detaliilor de contact, abonatul trebuie informat despre folosirea lor ulterioară în scopuri comerciale directe într-un mod clar și precis și trebuie să aibă posibilitatea de a refuza o astfel de utilizare. Această posibilitate trebuie oferită împreună cu fiecare mesaj ulterior conținând informații comerciale directe, în mod gratuit, cu excepția costurilor cauzate de transmiterea refuzului.

Articolul 1 alin. (1), (2)

(1) Prezenta directivă armonizează dispozițiile statelor membre, lucru necesar în vederea asigurării unui nivel echivalent de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale, mai ales a dreptului la confidențialitatea datelor personale, în domeniul prelucrării de date personale în sectorul comunicațiilor electronice și a liberei circulații a acestor date și a serviciilor și echipamentelor de comunicații electronice în interiorul Comunității.

(2) Prevederile prezentei directive precizează și completează Directiva 95/46/CE în scopurile menționate la alineatul (1). Mai mult, acestea sunt menite a asigura protecția intereselor legitime ale abonaților persoane juridice.

Articolul 2 lit. (d) și (f)

Cu excepția cazurilor în care se precizează altfel, se aplică definițiile din Directiva 95/46/CE și din Directiva 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind cadrul comun de reglementare a rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva-cadru).

Se aplică de asemenea următoarele definiții:

(d) "comunicație" înseamnă orice informație trimisă sau transmisă între un număr finit de părți prin intermediul unui serviciu public de comunicații electronice. Această categorie nu include informațiile transmise în cadrul unui serviciu de radiodifuziune pentru public prin intermediul unei rețele de comunicații electronice, în măsura în care aceste informații nu pot fi relaționate cu un abonat sau cu un utilizator identificabil care primește informația;

(f) "acordul" unui abonat sau utilizator înseamnă consimțământului acordat de subiectul datelor din Directiva 95/46/CE;

Articolul 13 alin. (1) - (3)

Comunicațiile nesolicitate

(1) Folosirea sistemelor de apelare automată fără intervenție umană (mașini de apelare automată), a faxurilor sau a poștei electronice în scopuri de marketing direct este permisă doar în legătură cu acei abonați care și-au dat în prealabil acordul.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alineatului (1), în cazul în care o persoană fizică sau juridică a obținut de la clienții săi detaliile de contact electronic pentru poște electronică, în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, aceeași persoană fizică sau juridică poate folosi respectivele detalii de contact electronic pentru promovarea directă a propriilor produse sau servicii similare, cu condiția ca clientului să i se ofere în mod clar și distinct posibilitatea de a se opune, prin metode simple și în mod gratuit, la folosirea detaliilor sale de contact electronic în momentul furnizării lor și la fiecare mesaj ulterior, în cazul în care clientul nu a refuzat inițial utilizarea acestor detalii în scopurile arătate.

(3) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că, în mod gratuit, comunicațiile nesolicitate în scopul promovării directe, în alte cazuri decât cele menționate la alineatele (1) și (2), nu sunt permise fără acordul abonaților în cauză sau pentru abonații care nu doresc să primească astfel de comunicații, alegerea dintre aceste două opțiuni urmând a fi determinată de către legislația internă.

Articolul 15 alin. (2)

(2) Dispozițiile capitolului III cu privire la măsuri judiciare, responsabilitate și sancțiuni din Directiva 95/46/CE se aplică în privința dispozițiilor de drept intern adoptate în conformitate cu prezenta directivă și cu privire la drepturile individuale ce decurg din prezenta directivă.

Directiva 2000/31/CE referitoare la anumite aspecte juridice privind serviciile societății informaționale, în special comerțul electronic în piața internă, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. L 178/2000

Considerentul (18)

Serviciile societății informaționale cuprind o gamă largă de activități economice care se desfășoară on-line. Aceste activități pot consta, în special, din vânzări de bunuri on-line. Activități precum livrarea bunurilor ca atare sau furnizarea de servicii on-line nu sunt acoperite. Serviciile societății informaționale nu se limitează exclusiv la servicii în urma cărora se încheie contracte on-line, ci, în măsura în care acestea reprezintă o activitate economică, se extind la servicii care nu sunt remunerate de cei care le primesc, cum ar fi serviciile care furnizează informații on-line ori comunicări comerciale sau cele care furnizează instrumente de căutare, accesare și recuperare a datelor. Serviciile societății informaționale presupun, de asemenea, servicii care constau în transmiterea informațiilor

printr-o rețea de comunicații, furnizarea accesului la o rețea de comunicații sau în găzduirea informațiilor furnizate de un beneficiar al serviciului. Serviciile de televiziune, în sensul Directivei CEE/89/552, și de radiodifuziune nu sunt servicii ale societății informaționale deoarece nu sunt furnizate la cerere individuală. În schimb, serviciile care sunt transmise punct cu punct, cum sunt video la cerere sau furnizarea de comunicări comerciale prin poșta electronică, sunt servicii ale societății informaționale. Folosirea poștei electronice sau a altor mijloace de comunicare individuale echivalente de către persoane fizice care acționează în scopuri care nu intră în cadrul activităților lor comerciale sau profesionale, inclusiv folosirea acestor mijloace pentru încheierea de contracte între astfel de persoane, nu este un serviciu al societății informaționale. Relația contractuală între un angajat și angajatorul său nu este un serviciu al societății informaționale. Activitățile care, prin natura lor, nu pot fi desfășurate la distanță prin mijloace electronice, precum controlul autorizat al conturilor unei societăți sau consultul medical care necesită examinarea fizică a pacientului, nu sunt servicii ale societății informaționale.

Articolul 2 litera (f)

„Comunicare comercială”: orice formă de comunicare destinată să promoveze, direct sau indirect, bunurile, serviciile sau imaginea unei întreprinderi, organizații sau persoane care efectuează o activitate comercială, industrială, meșteșugărească sau exercită una din profesiile reglementate. Următoarele comunicări nu constituie, în sine, comunicări comerciale:

- informații care permit accesul direct la activitatea întreprinderii, organizației sau persoanei, în special un nume de domeniu sau o adresă de poștă electronică;
- comunicări legate de bunurile, serviciile sau imaginea întreprinderii, organizației sau persoanei, elaborate în mod independent, în special când acestea nu sunt furnizate în contrapartidă financiară;

Directiva (UE) 2015/1535 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 septembrie 2015 referitoare la procedura de furnizare de informații în domeniul reglementărilor tehnice și al normelor privind serviciile societății informaționale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 241/1 din 17.09.2015

Articolul 1 alin. 1 lit. b), c)

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(b) „serviciu” înseamnă orice serviciu al societății informaționale, adică orice serviciu prestat în mod normal în schimbul unei remunerații, la distanță, prin mijloace electronice și la solicitarea individuală a beneficiarului serviciului. În sensul prezentei definiții:

a) „la distanță” înseamnă că serviciul este prestat fără ca părțile să fie prezente simultan;

b) „prin mijloace electronice” înseamnă că serviciul este transmis inițial și primit la destinație prin intermediul echipamentului electronic pentru prelucrarea (inclusiv arhivarea digitală) și stocarea datelor și este transmis integral, transferat și recepționat prin cablu, radio, mijloace optice sau alte mijloace electromagnetice;

c) „la solicitarea individuală a beneficiarului serviciilor” înseamnă că serviciul este prestat prin transmiterea datelor în urma solicitării individuale.

Regulamentul nr. 679/2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de

abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 119/1 din 04.05.2016 (“RGPD”)

Considerentul (47)

(47) Interesele legitime ale unui operator, inclusiv cele ale unui operator căruia îi pot fi divulgate datele cu caracter personal sau ale unei terțe părți, pot constitui un temei juridic pentru prelucrare, cu condiția să nu prevaleze interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, luând în considerare așteptările rezonabile ale persoanelor vizate bazate pe relația acestora cu operatorul. Acest interes legitim ar putea exista, de exemplu, atunci când există o relație relevantă și adecvată între persoana vizată și operator, cum ar fi cazul în care persoana vizată este un client al operatorului sau se află în serviciul acestuia. (...) Prelucrarea de date cu caracter personal care are drept scop marketingul direct poate fi considerată ca fiind desfășurată pentru un interes legitim.

Considerentul (70)

(70) În cazul în care datele cu caracter personal sunt prelucrate în scopuri de marketing direct, persoana vizată ar trebui să aibă dreptul de a se opune unei astfel de prelucrări, inclusiv creării de profiluri în măsura în care aceasta are legătură cu marketingul direct, indiferent dacă prelucrarea în cauză este cea inițială sau una ulterioară, în orice moment și în mod gratuit. Acest drept ar trebui adus în mod explicit în atenția persoanei vizate și prezentat în mod clar și separat de orice alte informații.

Considerentul (173)

(173) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor aspectelor referitoare la protecția drepturilor și libertăților fundamentale legate de prelucrarea datelor cu caracter personal, care nu fac obiectul unor obligații specifice cu același obiectiv ca cel stabilit în Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului, inclusiv obligațiile privind operatorul și drepturile persoanelor fizice. Pentru a se clarifica relația dintre prezentul regulament și Directiva 2002/58/CE, respectiva directivă ar trebui să fie modificată în consecință. După adoptarea prezentului regulament, Directiva 2002/58/CE ar trebui să fie revizuită în special pentru a se asigura coerența cu prezentul regulament,

Articolul 5 alin. (1) lit. (a)

(1) Datele cu caracter personal sunt:

(a) prelucrate în mod legal, echitabil și transparent față de persoana vizată ("legalitate, echitate și transparență");

Articolul 6

Legalitatea prelucrării

(1) Prelucrarea este legală numai dacă și în măsura în care se aplică cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal pentru unul sau mai multe scopuri specifice;

(b) prelucrarea este necesară pentru executarea unui contract la care persoana vizată este parte sau pentru a face demersuri la cererea persoanei vizate înainte de încheierea unui contract;

(c) prelucrarea este necesară în vederea îndeplinirii unei obligații legale care îi revine operatorului;

(d) prelucrarea este necesară pentru a proteja interesele vitale ale persoanei vizate sau ale altei persoane fizice;

(e) prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini care servește unui interes public sau care rezultă din exercitarea autorității publice cu care este investit operatorul;

(f) prelucrarea este necesară în scopul intereselor legitime urmărite de operator sau de o parte terță, cu excepția cazului în care prevalcă interesele sau drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, care necesită protejarea datelor cu caracter personal, în special atunci când persoana vizată este un copil.

Litera (f) din primul paragraf nu se aplică în cazul prelucrării efectuate de autorități publice în îndeplinirea atribuțiilor lor.

Articolul 7 alin. (1), (2), (4)

Condiții privind consimțământul

(1) în cazul în care prelucrarea se bazează pe consimțământ, operatorul trebuie să fie în măsură să demonstreze că persoana vizată și-a dat consimțământul pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal.

(2) în cazul în care consimțământul persoanei vizate este dat în contextul unei declarații scrise care se referă și la alte aspecte, cererea privind consimțământul trebuie să fie prezentată într-o formă care o diferențiază în mod clar de celelalte aspecte, într-o formă inteligibilă și ușor accesibilă, utilizând un limbaj clar și simplu. Nicio parte a respectivei declarații care constituie o încălcare a prezentului regulament nu este obligatorie.

(4) Atunci când se evaluează dacă consimțământul este dat în mod liber, se ține seama cât mai mult de faptul că, printre altele, executarea unui contract, inclusiv prestarea unui serviciu, este condiționată sau nu de consimțământul cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal care nu este necesară pentru executarea acestui contract.

Articolul 83 alin. (1)-(9)

(1) Fiecare autoritate de supraveghere asigură faptul că impunerea unor amenzi administrative în conformitate cu prezentul articol pentru încălcările prezentului regulament menționate la alineatele (4), (5) și (6) este, în fiecare caz, eficace, proporțională și disuasivă.

(2) În funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte, amenzile administrative sunt impuse în completarea sau în locul măsurilor menționate la articolul 58 alineatul (2) literele (a)-(h) și (j). Atunci când se ia decizia dacă să se impună o amendă administrativă și decizia cu privire la valoarea amenzii administrative în fiecare caz în parte, se acordă atenția cuvenită următoarelor aspecte: (a) natura, gravitatea și durata încălcării, ținându-se seama de natura, domeniul de aplicare sau scopul prelucrării în cauză, precum și de numărul persoanelor vizate afectate și de nivelul prejudiciilor suferite de acestea; (b) dacă încălcarea a fost comisă intenționat sau din neglijență; (c) orice acțiuni întreprinse de operator sau de persoana împuternicită de operator pentru a reduce prejudiciul suferit de persoana vizată; (d) gradul de responsabilitate al operatorului sau al persoanei împuternicite de operator ținându-se seama de măsurile tehnice și organizatorice implementate de aceștia în temeiul articolelor 25 și 32; (e) eventualele încălcări anterioare relevante comise de operator sau de persoana împuternicită de operator; (f) gradul de cooperare cu autoritatea de supraveghere pentru a remedia încălcarea și a atenua posibilele efecte negative ale încălcării; (g) categoriile de date cu caracter personal afectate de încălcare; (h) modul în care încălcarea a fost adusă la cunoștința autorității de supraveghere, în special dacă și în ce măsură operatorul sau persoana împuternicită de operator a notificat încălcarea; (i) în cazul în care măsurile menționate la articolul 58 alineatul (2) au fost dispuse anterior împotriva operatorului sau persoanei împuternicite de operator în

cauză cu privire la același obiect, respectarea respectivelor măsuri; (j) aderarea la coduri de conduită aprobate, în conformitate cu articolul 40, sau la mecanisme de certificare aprobate, în conformitate cu articolul 42; și (k) orice alt factor agravant sau atenuant aplicabil circumstanțelor cazului, cum ar fi beneficiile financiare dobândite sau pierderile evitate în mod direct sau indirect de pe urma încălcării.

(3) În cazul în care un operator sau o persoană împuternicită de operator încalcă în mod intenționat sau din neglijență, pentru aceeași operațiune de prelucrare sau pentru operațiuni de prelucrare conexe, mai multe dispoziții din prezentul regulament, cuantumul total al amenzii administrative nu poate depăși suma prevăzută pentru cea mai gravă încălcare.

(4) Pentru încălcările dispozițiilor următoare, în conformitate cu alineatul (2), se aplică amenzi administrative de până la 10 000 000 EUR sau, în cazul unei întreprinderi, de până la 2 % din cifra de afaceri mondială totală anuală corespunzătoare exercițiului financiar anterior, luându-se în calcul cea mai mare valoare: (a) obligațiile operatorului și ale persoanei împuternicite de operator în conformitate cu articolele 8, 11, 25-39, 42 și 43; (b) obligațiile organismului de certificare în conformitate cu articolele 42 și 43; (c) obligațiile organismului de monitorizare în conformitate cu articolul 41 alineatul (4). 4.5.2016 L119/82 Jurnalul Oficial al Uniunii Europene RO

(5) Pentru încălcările dispozițiilor următoare, în conformitate cu alineatul (2), se aplică amenzi administrative de până la 20 000 000 EUR sau, în cazul unei întreprinderi, de până la 4 % din cifra de afaceri mondială totală anuală corespunzătoare exercițiului financiar anterior, luându-se în calcul cea mai mare valoare: (a) principiile de bază pentru prelucrare, inclusiv condițiile privind consimțământul, în conformitate cu articolele 5, 6, 7 și 9; (b) drepturile persoanelor vizate în conformitate cu articolele 12-22; (c) transferurile de date cu caracter personal către un destinatar dintr-o țară terță sau o organizație internațională, în conformitate cu articolele 44-49; (d) orice obligații în temeiul legislației naționale adoptate în temeiul capitolului IX; (e) nerespectarea unui ordin sau a unei limitări temporare sau definitive asupra prelucrării, sau a suspendării fluxurilor de date, emisă de către autoritatea de supraveghere în temeiul articolului 58 alineatul (2), sau neacordarea accesului, încălcând articolul 58 alineatul (1).

(6) Pentru încălcarea unui ordin emis de autoritatea de supraveghere în conformitate cu articolul 58 alineatul (2) se aplică, în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, amenzi administrative de până la 20 000 000 EUR sau, în cazul unei întreprinderi, depână la 4% din cifra de afaceri mondială totală anuală corespunzătoare exercițiului financiar anterior, luându-se în calcul cea mai mare valoare.

(7) Fără a aduce atingere competențelor corective ale autorităților de supraveghere menționate la articolul 58 alineatul (2), fiecare stat membru poate prevedea norme prin care să se stabilească dacă și în ce măsură pot fi impuse amenzi administrative autorităților publice și organismelor publice stabilite în statul membru respectiv.

(8) Exercițarea de către autoritatea de supraveghere a competențelor sale în temeiul prezentului articol are loc cu condiția existenței unor garanții procedurale adecvate în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern, inclusiv căi de atac judiciare eficiente și dreptul la un proces echitabil.

(9) În cazul în care sistemul juridic al statului membru nu prevede amenzi administrative, prezentul articol poate fi aplicat astfel încât amenda să fie inițiată de autoritatea de supraveghere competentă și impusă de instanțele naționale competente, garantându-se, în același timp, faptul că aceste căi de atac sunt eficiente și au un efect echivalent cu cel al amenzilor administrative impuse de autoritățile de supraveghere. În orice caz, amenzile impuse trebuie să fie eficiente, proporționale și disuasive. Respectivetele state membre informează Comisia cu privire la dispozițiile de drept intern pe care le adoptă în

temeiul prezentului alineat până la 25 mai 2018, precum și, fără întârziere, cu privire la orice act legislativ de modificare sau orice modificare ulterioară a acestora.

Articolul 94 alin. (1), (2)

(1) Decizia 95/46/CE se abrogă cu efect de la 25 mai 2018.

(2) Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament. Trimiterile la Grupul de lucru pentru protecția persoanelor în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal instituit prin articolul 29 din Directiva 95/46/CE se interpretează ca trimiteri la Comitetul european pentru protecția datelor instituit prin prezentul regulament.

Articolul 95

Relația cu Directiva 2002/58/CE

Prezentul regulament nu impune obligații suplimentare pentru persoanele fizice sau juridice în ceea ce privește prelucrarea în legătură cu furnizarea de servicii de comunicații electronice destinate publicului în rețelele de comunicații publice din Uniune, cu privire la aspectele pentru care acestora le revin obligații specifice cu același obiectiv prevăzut în Directiva 2002/58/CE.

IV. Necesitatea formulării cererii de decizie preliminară

Articolul 267 TFUE a instituit o cooperare directă între Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) și instanțele naționale (Hotărârea *Kempton*, C-2/06, punctul 41, Hotărârea *Consiglio Nazionale dei Geologi*, C-136/12, punctul 28). O instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern trebuie să își îndeplinească obligația de a sesiza Curtea cu o chestiune referitoare la interpretarea dreptului Uniunii invocată în fața sa, cu excepția cazului în care constată că această chestiune nu este relevantă sau că dispoziția de drept al Uniunii în discuție a făcut deja obiectul unei interpretări din partea Curții ori că interpretarea corectă a dreptului Uniunii se impune cu o asemenea evidență încât nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile. Existența unei astfel de eventualități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile proprii dreptului Uniunii, de dificultățile deosebite pe care le prezintă interpretarea sa și de riscul unor divergențe de jurisprudență în cadrul Uniunii (Hotărârea *Consorzio Italian Management și Catania Multiservizi*, C-561/19, punctul 66).

Curtea de Apel București este instanță de ultim grad care se pronunță în dosarul nr. 31192/3/2019*, decizia sa fiind definitivă. Instanța consideră că dispozițiile art. 13 alin. (1) și alin. (2), art. 15 din Directiva 2002/58/CE, art. 83 alin. (2) și art. 95 din Regulamentul (UE) 2016/679 sunt relevante, întrucât menținerea sau anularea sancțiunii contravenționale a operatorului reclamant de către ANSPDCP, depinde de stabilirea, cu certitudine, a aplicării temeiului juridic de prelucrare corespunzător speței și a condițiilor necesar a fi îndeplinite pentru a ne afla în prezența unei prelucrări legale în conformitate cu Directiva 2002/58/CE (respectiv a Legii nr. 506/2004 de transpunere a respectivei Directive) și cu Regulamentul (UE) 2016/679. Aceste dispoziții nu au făcut obiectul unei interpretări din partea Curții, iar interpretarea corectă a acestora nu este lipsită de o îndoială rezonabilă.

Deși ANSPDCP s-a opus sesizării CJUE, instanța consideră că sesizarea este admisibilă și necesară. Sesizarea este admisibilă întrucât întrebările ce vor fi adresate vizează interpretarea dreptului UE. Sesizarea instanței UE este necesară având în vedere următoarele motive:

Intimata ANSPDCP susține că Directiva 2002/58/CE nu ar avea incidență în speță, întrucât a reținut în procesul-verbal de sancționare doar încălcarea RGPD, însă în soluționarea litigiului instanța este chemată să se pronunțe inclusiv cu privire la aplicabilitatea Directivei 2002/58/CE, deoarece unul dintre motivele de nelegalitate ale sancțiunii invocate de apelanta-reclamantă este reprezentat de împrejurarea că Autoritatea a decis să aplice reclamantei o sancțiune în baza RGPD și nu a Directivei 2002/58/CE (prin actul de transpunere – Legea nr. 506/2004).

În prezentul litigiu sunt aduse în discuție chestiuni de interpretare și de aplicare a normelor Directivei 2002/58/CE, în special a Considerentelor nr. (10) și (41), art. 1 alin. (2), art. 13, art. 15 alin. (2) din această Directivă, a art. 2 din Directiva 2000/31/CE, și a normelor din RGPD, în special a Considerentelor nr. (47) și (70), (173), art. 5 alin. (1) lit. a), art. 6 și art. 7, art. 83 și art. 95 din RGPD.

Aceste norme vizează, în principal, comunicările în scop de marketing direct, condițiile în care pot fi transmise prin e-mail și sancțiunile aplicabile.

Toate aceste norme au fost invocate de către părțile în litigiu atât în faza investigației realizate de ANSPDCP anterior emiterii procesului-verbal de sancționare ce face obiectul litigiului prezent, cât și pe parcursul etapelor procesuale parcurse de prezenta cauză.

Dificultățile de interpretare și de aplicare a normelor UE derivă, în principal, din lipsa reglementării la nivel general, european, într-un mod unitar, a unor definiții exprese cu privire la anumite concepte sau termeni (precum marketing direct sau vânzare) utilizate în materia protecției datelor cu caracter personal.

De asemenea, legiuitorul român a înțeles să transpună în dreptul național prevederile Directivei 2002/58/CE într-o modalitate ce dă naștere unor discuții în ceea ce privește compatibilitatea cu dreptul european (spre exemplu, art. 12 din Legea nr. 506/2004, ce transpune art. 13 din Directiva 2002/58/CE, utilizează terminologia menționată la art. 1 pct. 8 din Legea nr. 365/2002 ce transpune Directiva 2000/31/CE).

Dificultatea de interpretare și de aplicare rezidă și din faptul că, anumite situații juridice, pot fi supuse atât normelor Directivei 2002/58/CE, cât și Regulamentului (UE) 2016/679, din prisma completării reciproce a acestor două acte europene în relația de normă specială - normă generală.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene încurajează colaborarea cu instanțele naționale în scopul interpretării și aplicării uniforme a dreptului Uniunii Europene.

În acest sens, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a arătat în cauza Cauza 283/81 (Srl CILFIT și Lanificio di Gavardo SpA împotriva Ministero della sanita) că:

"16. [...] aplicarea corectă a dreptului comunitar se poate impune într-un mod atât de evident încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile privind modul de rezolvare a întrebării adresate. Înainte de a concluziona că este vorba de o astfel de situație, instanța națională trebuie să fie convinsă că acest aspect se impune într-un mod la fel de evident și instanțelor naționale ale celorlalte state membre și Curții de Justiție. Numai în cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, instanța națională va putea să se abțină să trimită această întrebare Curții de Justiție și să își asume responsabilitatea de a o soluționa ea însăși.

17. Cu toate acestea, existența unei astfel de posibilități trebuie să fie evaluată în funcție de caracteristicile dreptului comunitar și de dificultățile specifice pe care le prezintă interpretarea acestuia".

Această recomandare a Curții rezultă și din pct. 13 din Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene către instanțele naționale cu privire la trimiterea întrebărilor preliminare:

"o trimitere preliminară se poate dovedi deosebit de utilă, într-un stadiu corespunzător al procedurii, atunci când se ridică o nouă problemă de interpretare ce prezintă un interes

general pentru aplicarea uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre sau atunci când jurisprudența existentă nu pare a fi aplicabilă unei noi situații de fapt."

Astfel, Curtea de Justiție a Uniunii Europene încurajează instanța națională investită cu soluționarea unor litigii referitoare la aplicarea și interpretarea dreptului european să uzeze de posibilitatea de a formula o trimitere preliminară pentru a obține elementele utile de interpretare uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre.

Relevanța întrebărilor preliminare în economia litigiului:

Normele europene menționate în întrebările preliminare fac obiectul cauzei pendinte, fiind norme de drept aplicabile raportului juridic dedus judecării în cauza de față.

Însemnătatea clarificării normelor UE discutate prin prezenta cerere, reiese și din faptul că, menținerea sau anularea sancțiunii contravenționale a operatorului reclamant de către ANSPDCP, depinde de stabilirea, cu certitudine, a aplicării temeiului juridic de prelucrare corespunzător speței și a condițiilor necesar a fi îndeplinite pentru a ne afla în prezența unei prelucrări legale în conformitate cu Directiva 2002/58/CE (respectiv a Legii nr. 506/2004 de transpunere a respectivei Directive) și cu Regulamentul (UE) 2016/679. Astfel, în ceea ce privește întrebările 1, 2 & 3 necesitatea sesizării Curții de Justiție a Uniunii Europene este determinată în principal de:

- Necesitatea clarificării, pentru soluționarea litigiului național, a condițiilor în care se consideră că adresa de e-mail a unui utilizator este obținută "în contextul vânzării unui produs sau a unui serviciu", astfel cum această noțiune este folosită de art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE, având în vedere apărările constante formulate de editorul apelant, apărări întemeiate pe structura serviciilor oferite de acesta și modalitatea de accesare a acestora de către utilizatori.

- Faptul că nu există, în acest moment, o definiție legislativă pentru noțiunea de "marketing direct", astfel cum această noțiune este utilizată în cadrul prevederilor art. 13 din Directiva 2002/58/CE, respectiv importanța acestei noțiuni pentru a determina dacă modul în care apelanta a utilizat adresa de e-mail a utilizatorilor săi se circumscrie unei utilizări în scop de marketing direct.

- Neclaritatea existentă cu privire la măsura în care noțiunea de "marketing direct" utilizată de legiuitorul european în cadrul art. 13 din Directiva 2002/58/CE este echivalentă cu noțiunea de "comunicare comercială" utilizată de legiuitorul național cu ocazia transpunerii prevederilor art. 13 din Directiva 2002/58/CE în cadrul art. 12 din Legea 506/2004.

- Necesitatea interpretării actelor normative europene mai sus menționate pentru a permite instanței naționale să determine care este, din perspectiva dreptului european aplicabil, temeiul juridic corect de prelucrare a datelor.

În ceea ce privește întrebarea nr. 4, aceasta devine necesară în principal întrucât:

- În situația în care obținerea de către un editor de publicație de presă online a adresei de e-mail a unui cititor cu ocazia creării de către acesta din urmă a unui cont de utilizator, care îi permite accesul cu titlu gratuit la un număr suplimentar de articole, respectiv la posibilitatea de a accesa servicii suplimentare contra-cost, nu are loc "în contextul vânzării unui produs sau serviciu", în sensul art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE, atunci se impune a se stabili, dacă transmiterea prin e-mail a informării Personal Update atrage aplicabilitatea art. 13 alin. (1) din Directiva 2002/58/CE, în sensul necesității obținerii acordului/ consimțământului prealabil al utilizatorului (abonatului) potrivit respectivei dispoziții legate.

- Interpretarea este relevantă, întrucât aplicabilitatea art. 13 alin. (1) din Directiva 2002/58/CE generează și necesitatea unei clarificări cu privire la actul normativ aplicabil pentru determinarea normei de sancționare a nerespectării acestui articol de lege.

Întrebarea nr. 5 este necesară întrucât este neclar din cuprinsul prevederilor art. 83 alin. (2) din RGPD care sunt obligațiile concrete ale autorității de sancționare atunci când face

aplicarea respectivului articol, interpretare relevantă în raport de modalitatea de stabilire a sancțiunii contravenționale care face obiectul litigiului național.

Nu se identifică existența vreunei hotărâri a Curții de Justiție prin care aceasta să fi răspuns întrebărilor din cauza de față și care să fi fost formulate într-o cauză similară sau identică, după cum nici jurisprudența deja stabilită nu reiese că ar putea fi aplicată *mutatis mutandis* în acest proces în raport de particularitatea cauzei de față.

Interpretarea dată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene noțiunii de "marketing direct" în cauza Cauza C-102/20 (StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz GmbH/eprimo GmbH) nu este lămuritoare și pentru situația ce face obiectul prezentului litigiu.

Întrebările preliminare se invocă într-o cauză pendinte, aflată în apel, în fața unei instanțe naționale - Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern.

Astfel, în contextul rejudecării în stadiul procesual al apelului, a unei contestații introduse împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a operatorului reclamant de către ANSPDCP, se constată că deciziile pronunțate de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, ca instanță de ultim grad, sunt definitive, impunându-se, în temeiul art. 267 TFUE, sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebările preliminare ce fac obiectul prezentei.

Pentru aceste motive, instanța, în baza art. 267 lit. a) TFUE, sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru a se pronunța cu privire la întrebările indicate, mai jos, în dispozitivul hotărârii:

DISPUNE:

În temeiul art.267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene rap. la art.19 alin. 3 lit. b) din Tratatul privind Uniunea Europeană, dispune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene spre a se pronunța, cu titlu preliminar, în sensul de a lămuri:

„1. În situația în care un editor de publicație de presă online de informare a publicului larg, nespecialist în domeniu, cu privire la modificările legislative apărute zilnic în România, obține adresa de e-mail a unui utilizator cu ocazia creării de către acesta din urmă, cu titlu gratuit, a unui cont de utilizator care îi conferă dreptul (i) de a accesa, cu titlu gratuit, un număr suplimentar de articole ale publicației în cauză, (ii) de a primi, prin e-mail, o informare zilnică cuprinzând o sinteză cu noutăți legislative tratate în articole din cadrul publicației și hyperlink-uri către respectivele articole și (iii) de a accesa, contra cost, articole și analize suplimentare și/sau mai extinse ale publicației față de informarea zilnică transmisă gratuit:

a) Este adresa de e-mail respectivă obținută de editorul publicației de presă online "în contextul vânzării unui produs sau serviciu", în sensul art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) ("Directiva 2002/58/CE")?

b) Transmiterea de către editorul de presă a unei informări de tipul celei descrise la pct. (ii) reprezintă "promovarea directă a propriilor produse sau servicii similare", în sensul art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE?

2. Dacă răspunsurile la întrebările nr. 1 lit. (a) și lit. (b) sunt afirmative, care dintre condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. (a) - (f) din Regulamentul (UE) 2016/679 trebuie interpretate ca fiind aplicabile atunci când editorul folosește adresa de e-mail a utilizatorului în scopul transmiterii unei informări zilnice de tipul celei descrise în

întrebarea nr. 1 pct. (ii), cu respectarea cerințelor prevăzute la art. 13 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE?

3. Articolul art. 13 alin. (1) și alin. (2) din Directiva 2002/58/CE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care utilizează noțiunea de "comunicare comercială" prevăzută de art. 2 lit. (f) din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) ("Directiva 2000/31/CE") în locul noțiunii de "marketing direct" prevăzute de Directiva 2002/58/CE? Dacă răspunsul este negativ, o informare de tipul celei descrise la întrebarea nr. 1 pct. (ii) reprezintă "comunicare comercială" în sensul art. 2 lit. (f) din Directiva 2000/31/CE?

4. Dacă răspunsurile la întrebările nr. 1 lit. (a) și lit. (b) sunt negative:

a) Reprezintă transmiterea prin email a unei informări zilnice de tipul celei descrise la întrebarea nr. 1 pct. (ii) de mai sus, "folosirea [...] poștei electronice în scopuri de marketing direct" în sensul art. 13 alin. (1) din Directiva 2002/58/CE? respectiv

b) Articolul 95 din Regulamentul (UE) 2016/679 coroborat cu articolul 15 alin. (2) din Directiva 2002/58/CE trebuie interpretate în sensul că, neîndeplinirea condițiilor cu privire la obținerea unui consimțământ valabil al utilizatorului potrivit art. 13 alin. (1) din Directiva 2002/58/CE va fi sancționată potrivit art. 83 din Regulamentul (UE) 2016/679 sau potrivit dispozițiilor dreptului național din actul de transpunere al Directivei 2002/58/CE care, la rândul său, conține sancțiuni aplicabile specifice?

5. Articolul 83 alin. (2) Regulamentul (UE) 2016/679 trebuie interpretat în sensul că, o autoritate de supraveghere care ia decizia dacă să impună o amendă administrativă, precum și decizia cu privire la valoarea amenzii administrative în fiecare caz în parte, are obligația de a analiza și explica în actul administrativ de sancționare impactul fiecăruia dintre criteriile prevăzute la literele (a) - (k) asupra deciziei de a impune o amendă, respectiv asupra deciziei cu privire la cuantumul amenzii aplicate?"

Dispune înaintarea încheierii și a unei fotocopii scanate a dosarului către Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

În temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și art. 412 alin. 1 pct. 7 C.proc.civ., suspendă judecata cauzei.

Cu recurs pe durata suspendării în ce privește suspendarea judecării.

Pronunțată astăzi, 20.03.2023, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE,
Paraschiva-Nina Gogescu

JUDECĂTOR,
Bogdan Cristea

GREFIER,
Daniela Onofrei